

gen af Skoleraadet skulde kunne blive saaledes, at Gleertallet af disse Folk ikke skulde være Medlemmer af Kirken, og denne saaledes staae urepræsenteret. Hvad Interessesen angaaer, saa er det dog klart, at den største Interesse for, at Embederne blive godt besatte, maa ligge hos dem, der skulle bruge Lærerne.

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, det lod jo, som om den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, udtalte lutter gyldne Sandheder, der kunde indskrives som aldeles uimodsigelige paa Steentavler (Frølund: Kobbertavler!), ja, Kobbertavler — men jeg troer dog, at der kan siges grumme Meget imod dem. Den Sætning, der saaledes blev henfattet; og som er fremsat fra flere Sider, at de Mænd, der skulle betale Underviisningen, ogsaa bedst maae kunne bedømme dem, der skulle give den, anerkjender jeg saaledes slet ikke i dens Almindelighed; jeg troer tværtimod, at meget ofte affurat det Modsatte er Tilfældet, og at netop de, der skulle betale Underviisningen, vilde i høi Grad komme til at fortryde, dersom man overlod Valget til dem selv. Jeg troer dernæst, at, naar man vil spørge, hvilken Ordningen bør være med Hensyn til en saadan Kaldelse, saa er der ganske andre Hensyn, end Hensyn til hvem der skal betale Underviisningen, der meget væsentligt maae komme med i Betragtning.

Naar det saaledes af en anden æret Rigsdagsmand blev bemærket, at der kunde være Spørgsmaal om at varetage det kirkelige Lær, eller den kirkelige Interesse, saa skal jeg vel ikke lægge stor Vægt paa dette Punkt, men dog i Forbigaaende bemærke, at det forekommer mig at være et aldeles interresserende Argument derved, naar den sidste ærede Taler meente, at man maatte antage, at den overveiende Gleerhed i Skoleraadet hørte til Kirken, thi det er jo meget klart, at det ikke var det, der meentes

af den ærede Rigsdagsmand, der havde omtalt denne Side af Sagen. Der maa ogsaa i denne Henseende tages Hensyn til den nu værende Ordning, til det kirkelige Tilsyn, der nu have, og dette kan ikke saaledes kastes overende paa eengang. Den ærede Rigsdagsmand kunde, med samme Føie som om Skoleraadet, sige, at Folkethinget er en kirkelig Forsamling, fordi samtlige Medlemmer høre til Kirken; den Bemærkning, der blev gjort af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 4de Valgkreds (Bloch), at der maa tages Hensyn til den Maade, hvorpaa Sagen nu er ordnet med Hensyn til de kirkelige Interesser, har altsaa ligesuldt sin Betydning. Hvad selve det foreliggende Capitel angaaer, skal jeg først udtale, at jeg naturligtvis antager, at, selv saaledes som det er affattet fra Ministeriets Side, er det en væsentlig Imødekommen af de Krav og de Ønsker, der ere fremsatte saavel her i Rigsdagen, som allerede paa den grundlovgivende Rigsforsamling; det er et stort Skridt fremad, og jeg troer, at der er Anledning til at fremhæve dette, da det ved flere Leiligheder synes, som om man aldeles glemmer dette, idet man gjør yderligere Fordringer, og det ærede Udvalg har jo saaledes selv i sin Motivering udtalt, at det, foruden det allerede Dpnaaede, har „søgt at indvinde“ endnu Mere. Det kan være meget godt at gaae ud paa saadanne Grobringer, men jeg troer, at det vilde være billigt og reifærdigt og tillige ønskeligt og gavnligt, naar man ved Siden deraf fastholdt Erkjendelsen af det ikke Lidet, der allerede er givet i det, som er foreslaaet fra Regjeringens Side. Hvad der saaledes er givet med Hensyn til Kaldsretten, er jo netop, hvad der allerede paa den grundlovgivende Rigsdag blev udtalt som ønskeligt at naae, og som i de forløbne Aar ikke er blevet naaet, nemlig at den private Kaldsret er faldet bort.